

שניהם מעתים יש למוצאו לדבר. ראשית – עלולם הנזכרים על אמוריהם בחתפות חותם חשבליות, בשקיידם, במושגוניותם המסתוריות, בדיעות שעורו לוטן וכיריעת השיטות הזרות. ונסבה לשניה היה, כי גאנצ'יס מזעירים להם מכל דרך לקופות הכספיות ולכיספיט הבאות מהויל בבל. וכך הם סקופים בגון מאלטמיום.

על-פי הדרישות האלה לבנות ולפזרם שהעתוניות מתחזק וזה תילוי בכל שדה של וטמשלה יקל לפמרן קל וחומר על הנזונות והטסויות הנטענים בוגרין למתו עוניה ווילגון

ציר פולני בארכ'ז-ישראל
מלונדון נתקבלה הודעה פרטנית, שהמוכיר הראשי של המלאכאות הפלניניות
באנגליה, ד"ר גיאורג אדמאנציג, נתמנה למשרת סוכן דיפלומטי וקונסולי
בירושלים.

לעאלות הנמל בארץ-ישראל
הממשלת הארץ-ישראלית הזמין את המתוחדים לבוא אל הארץ, לקבוע
את המקום המתחדים ביותר לבני נמל גדול (יפו או חיפה).

מהומה ביפו

לוק'ב כוועיסט גטלהרמא מאיע, מזעם זו לנטאג, כי צויפ פרדא
מחומה לרגלי הלייטהו של פקיד המשטרה, טבפיק-בי, שנמצאה היזג ולא
נדער בעיידי מי נורגן השלטן מתח חישד על כמה וכמה עירבים ויהודים
ושם אוקטם במאטה. בשעת ההלויה הגבולה פלנגת ערבים על יהודים –
והתחילה מהלומות ומכות ביןיהם. אך הניגודריה האנגלית נדרזה להעתרב
בדנבר וכמההה שמה קע למחומה.

העתונות הערביה בארץ-ישראל

כיוון זהה אין בארץ-ישראל עתון ערבי המונה נס עשר שנות קיומו. שני העיתונים שהגיעו כמעט לנייל והנפקו בימי המלחמה זוק עם כבוש הארץ מחדשו. ועליהם נוספו עיתונים חדשים, אשר צאו זה אחר זה לגלל התהעשותות עתקתה את הארץ. מ אלה יש שנפכו מטמעם הממשל ויש שחרלו לצאת מהוסר אמצעיים.

שבועה עתוניים עברו קרים עכשו בארץ. מלהן ווצאות חמשה בודז'לים, שנים יפו ושנים נחפה. בכל אלה ריק אחד הוא עתון יומי – לסק-אל-ארוב בירושלים. יתרום וצאים פעם או פעומים בשבעיג, אם כי עלי-פי גדים וצורותם – גלויות אחד בן ארבעה עמודים – וגם באפם שיטים הם למסוג העיתונות הוותיק. יש עתונים אשר וזה שנית מתנוססת תחת שם המכובד: "עתון יומי הוציא לעת עתча פעמים בשבועו".

כמית זו של ספנות עתרת מרובה – לא, מזוכן, מכבץ צוותים האמורים של האילולסים הערבים בארץ-ישראל, אשר יודיע-קרואם הם מועצת שבמועצת תחיכם. העיתונות היא בערקה העיתונות הממשילית, ולא עיתונות העם; עיתונאי העירם ולא עיתונאי הגרבים, המבילים את רופ מנינס של תושבי הארץ הערבים. מצאנו וה אינו מזוח לארכישראל; אף לא לארכאי המוזה בבלילו, ואין להחפלה עליינו. עתום יש שחוזר עתון אל הבטה, והמוראה או החטף קורא מתוכו באוני הפלחים המתנכדים כינעל במקומ מושב החגיגות.

כדי להבין את סبة השפעה המלאכותי בעהנותו יש לזכור את הבדלי הדת והפנסיה, המוסקים את הקבוצות העדבי באירוע-ישראל לעדות ברשותו לעצמו, ומפתחים את הקנה החזקה לעיר המגורים, השוררת בקרב תושבי הארץ כמו בכל עם היישוב על ארמותו. השפעות חזין שונות הפעלות בחיקם הפליטים שבאים גם הן מ策יפות לחשבן. נמצאו שלכל אחת משתי העדות הנוצריות גדרות - האורתודוקסית והקתוולית - יש אורתודוקסיה המשמש במקור את בני העדות הלווי בארץ ובארצות הסמוכות. המטלה החרופתית אף היא רואה צורך לתמוך בעמון אחד, לענן עמוד על משמר עניינה. וכל אחת מישלוש הערים, אשר נמצאו בהן אנשים חרודאים, "לשודר בשבט סופר" והמוסרים לעוזך לנחל עטען, הקמו להן בתיות משלהן. וכך ייש לדעת, כי הצעאת עתון מן המין הניגל בעתוונת הערביה באירוע-ישראל אינה כזוכה בחוזיאות רבות וכיסודות טבניות מוגנבים. עתון בוה נזום בגדלו. עובדים בו על-הרוב רק שני אנשים, העווץ - הוא גם בעל העתון. וועוווו; הם הממלאים את כל עמודי העצין יהם העשיהם את כל יתר העבריות - הנהלת הדפוס, התנהלה, דפוסם עם החותמים, נהנחת החשובות וכו'. בעל העתון הוא על-הרוב בעל בית-רפסט, והוא שוכן נס בעבווזה רופך גיגיות. מכתבים מערדים אחרוז אינן עולים לשכרכ-סופרים: מותביהם רגילים למցואו את ספוקם בראות דבריהם בדברום. בתקבצם מחייב-לאין, אם יש אלה, לקוזחים הם על-הרוב מתוך מכתבים דעתם שנתקבלו בעירו או בחוג יידרין של העווץ. נחפקת ההוווד לעתון מללאות חפקד השוב עתוני מזרים הנזרלים ועתני בירות אරופה הרינות שלאלות הארץ. מאמרדים שלמים נעהטים או מארגנים כלשונם, ביל' השמות, ביד נידבה נתן להם מקומ על עמודי העהנות המתוקם. תלרמות נפנות ק במדחה ועומה וערבע בעתוון טפל, מושם שמתפקידות זו כבגיל באחרור-מן, אין נקי' הכותב שם מספרים בעגע למדת הממבר וזהבצה של עתיניס לה. אך למעלה מכל ספק הוא, כי כלם מוניכ את מטרות במאhot ולא אלפים. מדברי עוזך עתון אחד יש לשפט, כי אלו היה עתון נפוץ מספר של ארבע מאות נוטחות, היה עתידי בטוח. הוב העזויות את

47

וְעַל אֲשֶׁר מָרוּצָו וְכִסֵּיו שֶׁל הַצֹּבֶר מִזְגָּאִים רַק לְהַתְּקִילָה,
וְלְפָעוֹלוֹת פּוֹלִיטִיות, בָּעוֹד עַנְיֵן הַכְּלָלָה הַלְּאוֹמִית מִזְגָּאִים
עַתָּה – עַל שָׂרָה הַכְּלָלָה וְלֹא עַל שָׂרָה הַפּוֹלִיטִיקָה תְּהִיה הַמּוּרָכָה
בֵּין יְהוּדִים וּבֵין עֲרָבִים בְּמַחְמָתָם לְשַׁלְמָנוּ עַל הָאָרֶץ. אָם יְדֻעָּו
"שִׁמְרָוּ עַל אֲדָמָתָם לְבַل חָפֹל בְּיוֹרֵי יְהוּדִים, אָם יְחַשְׁיִ בִּזְמָם
עַם חִזְקִיאָהוּ אֶרְזִין עַד שֶׁלָּא יְדוּ וּקוּקִים לְאַמְפּוֹרֶת שְׁבִירֵי הַזָּהָדִים,
אֶת הַחֲקִילָות בְּמִשְׁקָיוֹת וּוּפְתָחוֹת הַעֲשִ׊יה מִשְׁלָהָם – יְשָׂא יְהוָה
שֶׁל הַצֹּוֹרִים, נִסְמָךְ לְהַסְמִיךְ פְּנִים, לְבַין עַמָּד
זַיְפָּה "לְאָרָנוֹן בְּלָלָל", לְסִידָר אֲנוֹדוֹת לְאַמְוֹתָה לְפָתָוחַ הַתְּעִשָּׂה
לְחַסְפָּקָת קְרִידָתִים לְפָלָחִים, לְבַל יַאֲלֹצֵוּ לְמַכְרוֹ אֶת אֲדָמָתָם וּכְזָה
וּמְעַשֵּׂי עַם בְּוֹרוֹת נָמוֹרָה פִּיסְרוֹת חַבְלָלָה מִשְׁפָּשִׂים גַּעֲבוֹבִיהָ
לָה, בְּשַׁהְעָרוֹךְ מִנְהָה לְקַתְּחָן בְּפִרְטּוֹת. עַיִן שֶׁל הַעֲרוֹךְ פְּקוֹדָר
יְוָתְּהַקְּרִיקָוֹת הַגְּנִיעָשָׂוֹת עַל יְהִי הַיְהוּדִים בָּאָרֶץ וּלְעַל הַקּוֹנוֹנָיוֹת
יְסָם אוֹ עַומְדִים לְקַבֵּל לְעַבְדָּו אֲדָמָתָם הַמִּשְׁלָהָא אוֹ לְגַעַל שְׁתָחָתָם
זַיְאָ מַוקְעָע לְפָנֵי מִשְׁפְּט הַצֹּבֶר אֶת שְׁמֹות "הַבְּנוֹדִים" – הַעֲדִיבִים,
בְּסִיחָם לְהַזְדִּים. הַוָּא תּוֹבֵעַ אֶת דִינָם שֶׁל הַאֲרִיסִים וּמַבְּלִי-הַחְזָקה
גַּשְׁקָפָת לְהָם סִפְנָת הַבְּקָעה. יְוָתֵד נְבָנָן – הַוָּא מִשְׁתָּמָשׁ בְּהָם
וּמִכְדוּ לְחַבֵּל אֶת מִעְשֵׂי הַזָּהָדִים.

סניף יהודי של אגודה חבר-העמים

ספפו של חיק'ב מודיעין כי בקרוב. יוצר טני וחוזר על "אגודת הח'עמים". הוסוד לסניה והתחיינה תקנותיהם של ועד הצעירם בפריז ו'ע' המועצה הלאומית בוניה. מתחוק שניות יוחבר ספרתקנות מתחאים לתקנוני של "אגודת חבר העמים". מקום מושבו של הסנאט עדין לא נקבע, אב' קרוב לדאי עזה יהיה בוניה. בספר התקנות יאידר כטווין פלאה-רו' שבין הסנאט הזה ובין ועד הצירם היהודים.

הרצאות ב"שאלת היהודים" באוניברסיטה בהמבורג

האייבריסטיה בהמברוגן יעדח חמש הרצאות של תלמידים מפודסניאן על "שאלת היהודים". את הרצאה הראשונה קרא בשבת שעברת הפיזיון פרנץ אופנהיים. נושא הרצאותיו היה "יהדות והמדינה", האלים היה זיליא מפה אל פה.

המרצה קבע את היסוד המשפטי העקרוני במדינה של ומננו לשטרו עז
ובויתיהם של חמשוטים ומתח מבחינה זו בקורס חריבה על השלטונו
הגיטרנים. בין יתר הדברים התקיף את טישוד המלחמה בגרמניה על הסט
טיפוסיתקה המוענית שהוצאה בדבר "יהודים במלחמות". אין הוחורי בתוקן
המדינה הוראה עבר המרצה אל היהודי בארץ זה והזהיר שלא ללחוץ פחחץ
בפה להצדיק את הדין על אלף שנות גלותנו אם גם אנו נעשנעו על
למעוטים שיחי עטנו משפט ובת שווה לכל החושבים – עקר קבוע הוא
לנו כבר מזמן, ומשמעותו מפעל חרבותינו באמצעות חזא מפעלן באראניאשראלא

פרק ט שילר לפון מינכהויזן

הסינ' היינאי של הקרן השילוח הנומינט חליט פה אחד לחות את
חפולם, שיקבע חסנה בשבייל לוריקון גדרמי, לברים פון מונרבוין

אקדמי מלא תפקוד ניסף. הוא כל-מבעטה בלח"י-הירושלמי שארחית בירושלים. כגון זה מצויה והוא לחיות מליצה שעליה בין התנהלות עתונאים אחרים, המכקרים תכופות ומרוצחים שלטונו החתום בפירות. יש מסכת שאלות, אשר בכלן חורין משפטו לפ' עדודה של צרטת. כן, למשל, משנברתת רופת וטමלה מתצתפה מכל נעשה עתנן וזה מבשר נצחנותו החרוייה יוספה לג' עניינים אל חורביה" במדרשה שישנים בקרוב עדרבו. הוא הרין ביחס של הדעתן לבני בית השירף מטבח – מלכיאן חל עתנן והבון האדרון לנגן יותר כבוד באחרון – באמירין זה ובא אלא לאמת את השטועות, כי היחסים בין מושלחת זית ובין האמיר רוחבו.

ונשים שאנו עומדים בו ייש ליחס גם את שני עתויי הבנויות:
"שומר ציון", שהוא עתונה של הפטריקה הלטנית ו"מדאות"
או המורה), עתונה של הפטריקה האורתודוקסית. שניתם
בעיניים והפנויים של בנטיחותיהם, אך מפנים הם גם ד'
הארון הכהלליות. הצבוין הדתי בולט יותר בראשון ומפותח
צווון", ביחסו ליהודים, מכתא באופן קווצני וחירוף ביום
ישראל שהזורה מאו ומעילם נחלתם של רבים מראשי הבנטה
ז' וזה עומר בקשרי אונפרמאנז'ה עם השיקון ועם הדקוטילום בני
מסתופים בו.

"שוק" אינו מושבע לשנאת ישראל ולאיבת הציונות. הפטריקה
(חוינית) לא יצאה ממלחמת-תנופה על היהודים. סבות
בأن המוקם לעמו עליזן, גרם במקצת לדבר. גם לעתון
אליה קשרים עם יהודים, ואם כי הפליטית החזינית" של
ה בעותה-זין גם בעיניים, מסתפק הוא רק בהבעת יחסו זה
מכליע עשות את ההתנהלות על היהודים לנרגמת יום-יום.
בי הפנייה להטבה את דעת קוראיו מענני פוליטיקה ולהנטוחה
חריפות כשאלות מצב בית הספר, ענייני הצדקה וכדומה.
את אל שוק" על הגבול אשר בין שני המסוגים שהברילנו
שעיצים אותו העתונין, אשר ייחסם ליהודים וללאינט הוא
ולטמפללה - ייחס של תמייה או גם חרעתה. אלה הם
לשון ערום" בירושלם. אל נטור" (דושורן), ברורה